



І РАДІСТЬ, І БІЛЬ, І СЛЬОЗИ

«... Просимо Вас привезти нам медикаменти...», - писали у зверненні до Віктора М'ялика жителя с. Ніговищі. Не секрет, що звернень від наших людей, які потребують допомоги, до благодійника надходить дуже багато. Але це звернення було не таким, як інші. Жителі всього села просили привезти для них ліки (по списку). Віктор Ничипорович одразу звернув увагу на це звернення і поцікавився, що то за село і хто там живе, що просять такої допомоги. Почувши у відповідь, що в нього просять допомоги люди похилого віку - таке населення Ніговищ - Віктор М'ялик сказав своєму помічнику Івану Калюті терміново туди поїхати і завезти всі

і бережуть пам'ять про його минуле.

Бабуся Валентина Вареніч одразу повідала про сьогоднішні проблеми, з якими вже справилися в селі. Відключили ж телебачення. А як людям зимувати без телевізора? Викликали в Нігови-

що відбуваю-

◆ СЕЛО І ЛЮДИ

ща по району. Вдячні ніговищани підприємцю, але висловили і своє побажання: щоб Швед привозив для них смачний хліб, сарненський, а не той, що в Зарічному не беруть. Замовляли бабусі, але вже для М'ялика, дещо й для свого гардеробу: футболки, халати, теплі рейтузи на зиму. Першим прийшов з велосипедом чекати на Шведа дід Гаврильчик. Багато років він вдовує, живе сам, але з усіх сил тримається. Коли прощалися з ним, дід розчулився, заплакав. Молодість не вернеш, а старість не відвернеш.

Медичне обслуговування місцевих жителів здійснює «доктор». Так і не інакше називають ніговищани фельдшера з Морочненської амбулаторії, який приїжджає до них щочетверга. Добре жили вони за нині вже покійним місцевим фельдшером, але й цього дуже хвалять. Жаліються тільки, що здоров'я немає, що на ліки щомісяця витрачають по пів пенсії. Але найбільша нагальна проблема для всіх жителів с. Ніговищі - відсутність транспортного сполучення з райцентром. «У нас в селі немає жодної машини. Автобус ніякий не ходить. Доки тут жила сім'я з дітьми, їздив шкільний автобус, то нам дуже добре було. Заїдемо в Прикладники, а там - дорога, там - рух, і назад можна було шкільним повернутися додому. А це, з 1 вересня, - ціла біда. Сім'я з дітьми виїхала в Прикладники



щі майстра. Він встановив всім, хто замовляв, супутникові антени. Платили по 1800 грн. «Може й

льним повернутися додому. А це, з 1 вересня, - ціла біда. Сім'я з дітьми виїхала в Прикладники

медикаменти, котрі просять. «В цих людей кожен день – золотий», - сказав він.

Село Ніговищі зустріло нас сонячною погожою дниною. Такими ж сонячними – щирими, світлими, відкритими, доброзичливими, красивими є і його жителі. Кожному з них варто низько вклонитися за їх минулі трудові роки, за їх поважний теперішній вік, за їх працелюбність і вміння жити з гідністю, в любові та повазі один до одного, не дивлячись ні на мізерні пенсії, які вони мають, ні на тягар років, який лягає на плечі, ні на самотність, ні на соціальні проблеми, з якими вони не хочуть миритися.

Спочатку заїхали до сім'ї Варенічів. Там Іван Іванович Калюта залишив для всіх ніговищан і медикаменти, які вони просили у М'ялика, і гуманітарне взуття (можливо комусь згодиться), і засоби догляду за лежачими хворими, й інвалідні ходулi для тих, хто самотійно ледве ходить. А ось солодкі гостинці вирішили занести в кожную хату, щоб привітатися з людьми, познайомитися, погомоніти. Ми обійшли всі жилі обійстя, які є в Ніговищах, крім двох. Які прекрасні там люди, як вони люблять своє село

ни. Платили по 1800 грн. «Може й дорого. А що поробиш? Ще й без телевізора залишитись, – то що то буде!» - констатувала баба Валя. В чотирьох хатах поставили «тарілки», а в трьох вони ще раніше були. Так що, кому треба, проблему з телебаченням в Ніговищах вже вирішили.

Якщо с.Радове в нашому районі називають столицею огірків, то с. Ніговищі сміливо можна назвати столицею гарбузів. Вони, у великій кількості, є на кожному обійсті. «А що, ми вже старі, не здужаємо картоплю копати, чи в ліс по ягоди на заробітки ходити. А гарбузи помаленьку повибираємо, насушимо зернят. Приїжджає до нас у село заготівельник – продаємо. Хто грошима бере, хто одразу на муку чи на цукор міняє гарбузове насіння. Такі наші нехитрі заробітки до пенсії, - повідує жителя Ніговищ, бабуся Валентина Йосипівна.

По вівторках, в обідню пору, приїжджає в с.Ніговищі підприємець Швед, який привозить хліб та інші товари, що замовляють сельчани. Також з ним приїжджає і листоноша, яка всім розносить газети, пенсії та інші соціальні виплати. Газету «Полісся» тут читають і в курсі всіх подій,

дітьми виїхала в Прикладники, шкільний автобус не ходить і ми, як від світу відрізані. Хоча б раз в тиждень пустили до нас яку маршрутку. Нам же і без лікарні не обійтися, і по пенсії щось потрібно в'яснити, чи з світлом, чи в банк. А немає чим в район вибратися. Це зараз для нас - найбільша проблема», - бідкаються жителі с. Ніговищі. До такої проблеми має дослухатися влада і вирішити її.

Ось таке воно, теперішнє село Ніговищі. Проживає тут одна молода сім'я, одна сім'я середнього віку, двоє молодих чоловіків, які доглядають своїх батьків. А всі решта – кому під 80, кому – за 80. А кому й під 90. Полишали ми Ніговищі з обійстя бабусі Валентини Протосавицької. Восьмеро круглих сиріт виростила вона і провела в доросле життя. А нині сама в оселі. 87-й рік для неї, а вона ще хліб для себе пече. Благословила нас бабуся Валя на дорогу. «Ми обов'язково повернемося до вас в село - сказав, на прощання, Іван Калюта. – Я розповім про всіх вас Віктору М'ялику, передам ваші побажання. Ми ще приїдемо.»

Тамара АЛЕКСІЮК